

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2998/2021
29.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра ..., кога заступа Државно правобранилаштво из Лесковца, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3478/2020 од 07.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.12.2021. године донео је, следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3478/2020 од 07.09.2021. године.

Образложење

Основни суд у Врању је донео пресуду П1 бр.570/19 од 27.10.2020. године, којом је усвојио тужбени захтев тужиље и обавезао туженог да тужиљи на име накнаде зараде за период од 01.08.2013. године до 31.07.2016. године исплати појединачне месечне износе са одређеном законском затезном каматом, те је обавезао туженог да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 100.036,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Одлучујући по жалби туженог, Апелациони суд у Нишу је донео пресуду Гж1 3478/2020 од 07.09.2021. године, којом је преиначио наведену првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде зараде за период од 01.08.2013. године до 31.07.2016. године исплати појединачне месечне износе са одређеном законском затезном каматом, те је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, па је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 100.950,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене другостепене пресуде тужиља је поднела благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), и нашао да ревизија тужиље није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Поред тога што је у ревизији указано да је дошло до битне повреде поступка, ревидент није посебно указао нити определио у чему би се таква повреда састојала, односно која одредба Закона о парничном поступку је повређена. Из ових разлога позивање на битну повреду одредаба парничног поступка, као ревизијски разлог из члана 407. Закона о парничном поступку је без утицаја у ревизијском поступку приликом испитивања побијане другостепене пресуде.

Према чињеничном стању на коме су засноване нижестепене одлуке тужиља је била у радном односу код туженог по основу уговора о уређивању права, обавеза и одговорности број ...-.../... од 06.07.2006. године, на пословима медицинске сестре ... одељења ОЈ Општа болница ... – Здравственог центра у ..., са коефицијентом за обрачун зараде у висини од 10,10. Решењем о распоређивању запосленог на послове и одређивању зараде број ...-.../... од 28.05.2007. године тужиљи је утврђен коефицијент за исплату зараде од 13,11. Интерним договором, у оквиру ... одељења Здравственог центра ... дефинисано је 8 постеља у оквиру целокупног постелног фонда предвиђено за делатност нефрологије, за збрињавање пацијената са хроничном бубрежном инсуфицијенцијом, на којим пословима је радила тужиља. Наведени послови подразумевали су поред рада са редовним пацијентима и рад са пацијентима који иду на дијализу, али не и само пружање интензивне неге односно дијализирање пацијената. Из мишљења РФЗЗО – Филијале за Пчињски округ од 23.10.2012. године произлази да је, имајући у виду да је у оквиру целокупног фонда постеља на ... одељењу дефинисано 8 постеља за збрињавање пацијената са хроничном, бубрежном инсуфицијенцијом, коефицијент за обрачун зараде могуће одобрити за 4 медицинске сестре од постојећег броја медицинских сестара са ... одељења. Током поступка је утврђено да је медицинским сестрама запосленим у дневној болници за дијализу додељен коефицијент за обрачун зараде у висини од 13,57, док је тужиљи, као и другим запосленим на ... одељењу, наведени коефицијент исплаћиван само у периоду од три месеца у току године по основу решења о увећаном коефицијенту, а у осталим месецима јој није исплаћивана увећана зарада за рад на нефрологији, за коју тужиља сматра да јој припада и која представља предмет тужбеног захтева који је прецизиран у складу са налазом вештака економске струке.

На темељу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд закључује да је тужбени захтев тужиље основан јер је тужиља обављала рад са нефролошким болесницима и да су континуирано на лечењу били нефролошки болесници, те да је тужени исплатом зараде са увећаним коефицијентом за поједине месеце у току године (три месеца) учинио неспорним да тужиљи припада право на разлику зараде по увећаном коефицијенту, због чега је тужбени захтев тужиље усвојен и обавезан је тужени да тужиљи исплати разлику од исплаћене до припадајуће зараде по коефицијенту 13,57 за рад са нефролошким пацијентима.

Супротно становишту првостепеног суда, другостепени суд је применом Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата („Службени гласник РС“ број

44/2001...8/2013) закључио да не постоји анекс уговору о раду који предвиђа увећани коефицијент за исплату зараде тужиље, те да су медицинске сестре примале увећани коефицијент од 13,57, јер је директор туженог када су постојала сопствена средства њихову зараду увећавао периодично доношењем решења, односно да је тужени у складу са мишљењем РФЗЗО имао одобрење за исплату увећаног коефицијента за 4 медицинске сестре на ... одељењу, али је организовао рад на такав начин да је тужени увећани коефицијент обрачунавао и исплаћивао свакој од медицинских сестара са тог одељења током три месеца у току календарске године на основу интерног договора. Посебно другостепени суд истиче да тужиља није обављала рад искључиво са нефролошким пацијентима, те да јој се не може признати увећани коефицијент који припада медицинским сестрама које раде на интензивној нези, док је тужиљин рад са нефролошким пацијентима вреднован и исплаћиван једнако као и осталим медицинским сестрама, сразмерно броју медицинских сестара и броју постеља на ... одељењу, у складу са организацијом рада и средствима које је тужени остваривао по основу мишљења РФЗЗО.

Ревизијом тужиља истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право. По ставу ревидента тужени је био дужан да у складу са мишљењем РФЗЗО закључи анекс уговора са бројем медицинских сестара за које је дато одобрење за исплату увећаног коефицијента. У ревизији се истиче да је тужиља цео период утужења радила са нефролошким пацијентима, те да је за свој рад плаћена само 3 месеца годишње, као и да су нетачни наводи другостепеног суда да околност што тужиља није радила искључиво са нефролошким пацијентима утиче на увећану зараду јер и у периоду када јој је признато то право није радила искључиво са нефролошким пацијентима.

Ценећи ревизијске наводе тужиље, Врховни касациони суд налази да је правилна одлука другостепеног суда.

Наиме, Законом о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС", број 34/2001...21/2016) уређен је начин утврђивања плата, додатака, накнада и других примања, између осталог и лицима запослених у јавним службама које се финансирају из доприноса за обавезно социјално осигурање, и то тако што се плате утврђују множењем основице коефицијентом, са могућношћу додатака на плату, те да висину и коефицијент утврђује Влада РС, која је у оквиру својих овлашћења донела Уредбу о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама ("Службени гласник РС", број 44/2001...8/2013), која у тачки 13. утврђује коефицијенте за запослене у здравственим установама, те су у зависности од конкретних послова у оквиру здравствене неге прописани различити коефицијенти, тако што је за здравствену негу хоспитализованих болесника у интензивној нези, операционој сали, хемотерапији, онкологији, психијатрији, хитни пријем болесника, специјалне послове у галенској лабораторији, неодложну помоћ у кући, хитну медицинску помоћ, специјализоване послови зубне технике на изради зубних помагала, кућно лечење, рендген кабинет, лабораторијске анализе, послове санитетског транспорта уз пружање хитне медицинске помоћи и руковање инсталисаним системима у возилу и специјалне послове у галенској лабораторији предвиђен коефицијент 13,57, а за послове здравствене неге хоспитализованих болесника и уже специјализоване послове здравствене неге у примарној, амбулантно-поликлиничкој и стоматолошкој

заштити, послове зубне технике, ЕЕГ, ЕКГ, развојна саветовалишта, саветовалишта за дијабет предвиђен је коефицијент 13,11.

У конкретном случају, током поступка је утврђено да тужиља током обављања послова није радила искључиво са нефролошким пацијентима, нити је вршила дијализирање пацијената односно утврђено је да тужиља није пружала интензивну негу нефролошким пацијентима, па самим тим није доказала постојање правног основа за своје потраживање имајући у виду да за рад који је тужиља обављала није прописан увећани коефицијент на коме тужиља темељи тужбени захтев. Периодично увећање зараде представља начин организовања исплате на основу увећаног коефицијента које је вршено у складу са мишљењем РФЗЗО и интерним договором, те као такво не може представљати основ за трајно увећање зараде. Стога је правилно другостепени суд одбио тужени захтев тужиље у целости као неоснован.

Нису основани наводи ревидента да је нетачно другостепени суд истакао да околност што тужиља није радила искључиво са нефролошким пацијентима утиче на увећану зараду, јер и у периоду када јој је признато то право није радила искључиво са нефролошким пацијентима. Наиме, обрачун и испату зараде тужени је правилно вршио у складу са коефицијентом прописаним решењем о распоређивању тужиље као запослене, а имајући у виду послове које је тужиља обављала и који се не могу подвести под послове за које је предвиђен коефицијент од 13,57, с обзиром да је за увећани коефицијент било потребно да ради и са пацијентима на интензивној нези, односно послове дијализе, које послове тужиља није обављала. Околност да је тужиљи решењима привремено увећаван коефицијент за три месеца у току сваке календарске године у спорном периоду, нема нити може имати обавезујућу правну снагу за целокупан утужени период, јер се радило о интерном договору спроведеном у складу са мишљењем РФЗЗО.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одбио ревизију тужиље као неосновану и одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић